

INICI TERCERA VISITA PASTORAL A L'ARXIPRESTAT DE MANRESA

Catedral de Vic – Altar de Sant Bernat Calbó, 27-2-2018

Dimarts II de Quaresma

Iniciar la tercera visita pastoral a l'arxiprestat de Manresa significa posar en els pròxims mesos la meva atenció i dedicació a les parròquies i comunitats de la ciutat de Manresa, la població amb més habitants de la nostra diòcesi, i a algunes parròquies de l'entorn de la ciutat. Aquesta visita és una ocasió nova que, com a bisbe, tinc per a servir, en el ministeri propi de pastor diocesà. La visita pastoral és el moment propici del trobament amb les persones i les institucions que he de viure com el que és: una acció apostòlica acomplerta des de la caritat pastoral, amb la finalitat de servir la unitat de l'Església i, al mateix temps, encoratjant tots els seus membres a viure en la santedat i en la missió pròpia que com a Església han rebut i han de realitzar enmig del món. De fet, com ens recorda el magisteri de l'Església, la visita pastoral ha de ser considerada pel bisbe com a *quasi anima episcopalis regiminis* (St. Joan Pau II, *Pastores gregis*, 46). És, doncs, un moment intens de gràcia, fent present la realitat més profunda del ministeri episcopal entre els fidels. Per això mateix, començo pregant amb vosaltres en aquesta capella de la nostra catedral on reposen les restes del bisbe sant de la diòcesi, sant Bernat Calbó, seguint el costum que tenia el venerable Josep Torras i Bages abans d'emprendre les seves visites pastorals a la diòcesi.

Les lectures d'aquest dia de la santa Quaresma ens parlen de l'autenticitat que ha de viure qui vulgui rebre la misericòrdia de Déu i vulgui viure amb la pau en el seu cor i en la seva vida: *Traieu-me de davant dels ulls tot el mal que feu... No perjudiqueu els altres, apreneu a fer-los bé.* I encara més, en l'evangeli Jesús expressa amb força la condemna dels qui diuen i no fan, dels qui, tot i estar a prop de la Llei, l'únic que fan es preparar *farcells pesadíssims i carregar-los a les espatlles dels altres, però ells no volen ni moure'ls amb els dits.* Aquestes paraules parlen directament al meu cor i el que fan és denunciar les meves febleses i pecats; però, al mateix temps, em fan viure en la confiança, no solament en la misericòrdia de Déu, perquè s'apiadi de mi, sinó també la confiança posada del tot en el Senyor, al qual moltes vegades dic aquesta pregària que resem en el *Tedeum*: «Senyor, salveu el vostre poble i beneïu la vostra heretat. Sigueu el seu pastor, porteu-lo sempre als vostres braços.»

Sí, Senyor, sigueu el seu pastor, porteu-lo sempre als vostres braços. És això el que vol ser la visita pastoral: un exercici del ministeri episcopal, a fi que tota la persona, totes les paraules i totes les accions santes del bisbe siguin transparència de Jesús, el bon Pastor que dóna la vida per les seves ovelles. Això demana de part del bisbe la lluita per la santedat de vida i per la donació sense cap límit a tot el que les persones i les comunitats necessiten del ministeri episcopal a favor seu. Però també, de part dels qui formen les parròquies i comunitats de l'arxiprestat de Manresa, demana deixar-se portar als braços. És a dir, tenir una mirada de fe envers el qui ha estat posat per pura gràcia de Déu al servei d'aquesta diòcesi vigatana. Una mirada de fe, no,

evidentment, a la seva persona i els seus defectes i qualitats, sinó a la presència de Crist en aquest ministeri a favor de l'Església i de la seva santedat i missió, perquè, com ens ensenya el Concili Vaticà II: «Cada un dels bisbes és principi i fonament visible de la unitat en les respectives Esglésies particulars, formades a imatge de l'Església universal, ens les quals i a base de les quals existeix l'Església catòlica, una i única. Per això, cada bisbe representa la seva Església i, tots plegats amb el Papa, tota l'Església, vinculada per la pau, l'amor i la unitat» (LG, 23). L'acolliment al bisbe, el respecte, l'escolta; la participació en les celebracions, sobretot en la missa estacional; la trobada amb els consells i grups, en el diàleg franc i sincer, són, entre altres, actituds que faran possible que el Senyor porti als seus braços el seu poble, la seva heretat. Tota actitud contrària a aquestes és tancament a la gràcia de l'Esperit que es vol vessar en el cor dels qui creuen en Crist. No és pas moment d'aïllaments i tancaments; és el moment de la comunió i la pau per a portar l'evangeli de Crist als nostres germans assedegats de l'aigua viva de l'amor de Déu.

De mestre només en teniu un, i tots vosaltres sou germans ... de pare només en teniu un, que és el del cel.... de guia, només en teniu un, que és el Crist, ens diu Jesús en l'evangeli d'avui. En aquestes paraules hi veig l'acció de Déu-Trinitat en la seva Església, entre nosaltres. Tot és obra de Déu. Tot és gràcia de Déu. Els diferents ministeris i vocacions en l'Església no tenen altra missió que la de ser instruments de la gràcia de Déu. És aquesta la grandesa dels serveis ministerials. Però que, al mateix temps, solament es poden viure des de la humilitat i la donació. Apropiar-se del que és de Déu és, a part d'un pecat, una niciesa. *De franc ho heu rebut, doneu-ho també de franc* (Mc 9,35), diu Jesús en l'evangeli en el context de l'enviament missioner dels seus deixebles. Els ministres del Senyor, els qui som enviats hem de cercar els interessos de Crist i no pas els nostres (cf. Fl 2,21).

Visquem, doncs, aquesta visita pastoral amb fe i donació, sabent que el veritable mestre és l'Esperit Sant que parla en el cor de les persones, servint-se del mestre exterior que és el qui predica la Paraula. Visquem la paternitat de Déu que ens porta a actituds d'autèntica fraternitat, eixamplant el nostre cor a tots els homes, sense cap diferència. Aquest és el testimoniatge que espera el nostre món, aclaparat per les dissensions i les discòrdies. Acceptem que sigui Crist el nostre únic guia; ell que ens va dir *Jo sóc el camí, la veritat i la vida* (Jn 14,6). Escoltem la seva veu de bon Pastor que ens guia a bons pasturatges. Diguem-li que tingui pietat de la seva Església i que, en aquests moments de grans reptes, ens porti encara més als seus braços i faci realitat la unitat que ell vol i demana per a la seva Església, a fi que compleixi la seva missió: *Que tots siguin u. Que estiguin en nosaltres, Pare, com vós esteu en mi i jo en vós. Així el món creurà que vós m'heu enviat* (Jn 17, 21).

M'encomano a la vostra oració, estimats germans, perquè sigui ben abundosa la sembra de la Paraula de Déu i la collita de fruits de santedat i de missió. Prego per tots els qui amb cor bo rebran aquesta tercera visita pastoral a l'arxiprestat de Manresa. I tots, uns i altres, ens encomanem a la intercessió de santa Maria, Mare de l'Església i estel de l'evangelització.